YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO

2 päivänä toukokuuta 1996 *

Asiassa C-206/94,

jonka Bundesarbeitsgericht on saattanut EY:n perustamissopimuksen 177 artiklan mukaisesti yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltäväksi saadakseen tässä kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevassa asiassa

Brennet AG

vastaan

Vittorio Paletta

ennakkoratkaisun sosiaaliturvajärjestelmien soveltamisesta yhteisön alueella liikkuviin palkattuihin työntekijöihin ja heidän perheenjäseniinsä 14 päivänä kesäkuuta 1971 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1408/71 (EYVL 1971 L 149, s. 2), sellaisena kuin se on muutettuna 2 päivänä kesäkuuta 1983 annetulla neuvoston asetuksella (ETY) N:o 2001/83 (EYVL 1983 L 230, s. 6), 22 artiklan 1 kohdan tulkinnasta samoin kuin asetuksen (ETY) N:o 1408/71 täytäntöönpanomenettelystä 21 päivänä maaliskuuta 1972 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 574/72 (EYVL 1972 L 74, s. 1) 18 artiklan 1—5 kohdan tulkinnasta ja pätevyydestä,

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN,

toimien kokoonpanossa: presidentti G. C. Rodríguez Iglesias, jaostojen puheenjohtajat C. N. Kakouris, J.-P. Puissochet ja G. Hirsch sekä tuomarit G. F. Mancini, F. A. Schockweiler, J. C. Moitinho de Almeida (esittelevä tuomari), P. J. G. Kapteyn, J. L. Murray, P. Jann, H. Ragnemalm, L. Sevón ja M. Wathelet,

julkisasiamies: G. Cosmas,
kirjaaja: johtava hallintovirkamies H. A. Rühl,

ottaen huomioon kirjalliset huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

— Brennet AG, edustajanaan asianajaja Jobst-Hubertus Bauer, Stuttgart,

— Vittorio Paletta, edustajanaan asianajaja Horst Thon, Offenbach,

— Saksan hallitus, asiamiehenään liittovaltion talousministeriön Ministerialrat Ernst Röder,

— Euroopan unionin neuvosto, asiamiehenään oikeudellisen yksikön virkamiehet Sophia Kyriakopoulou ja Guus Houttuin,

— Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään oikeudellisen yksikön virkamies Maria Patakia ja tässä yksikössä tilapäisesti toimiva virkamies Horstpeter Kreppel,

ottaen huomioon suullista käsittelyä varten laaditun kertomuksen,

kuultuaan Brennet AG:n, edustajinaan asianajaja Jobst-Hubertus Bauer ja asianajaja Martin Diller, Stuttgart; Saksan hallituksen, asiamiehenään Ernst Röder; neuvoston, asiamiehinään Sophia Kyriakopoulou ja Guus Houttuin ja komission, asiamiehinään Maria Patakia ja Horstpeter Kreppel, esittämät suulliset huomautukset 14.11.1995 pidetyssä istunnossa,

kuultuaan julkisasiamiehen 30.1.1996 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Bundesarbeitsgericht on esittänyt yhteisöjen tuomioistuimelle 27.4.1994 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 14.7.1994, EY:n perustamissopimuksen 177 artiklan nojalla kolme ennakkoratkaisukysymystä sosiaaliturvajärjestelmien soveltamisesta yhteisön alueella liikkuviin palkattuihin työntekijöihin ja heidän perheenjäseniinsä 14 päivänä kesäkuuta 1971 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1408/71 (EYVL 1971 L 149, s. 2), sellaisena kuin se on muutettuna 2 päivänä kesäkuuta 1983 annetulla neuvoston asetuksella (ETY) N:o 2001/83 (EYVL 1983 L 230, s. 6, jäljempänä asetus N:o 1408/71), 22 artiklan 1 kohdan tulkinnasta samoin kuin asetuksen (ETY) N:o 1408/71 täytäntöönpanomenettelystä 21 päivänä maaliskuuta 1972 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 574/72 (EYVL 1972 L 74, s. 1) 18 artiklan 1—5 kohdan tulkinnasta ja pätevyydestä.

2 Nämä kysymykset on esitetty sellaisen riidan yhteydessä, jossa vastakkain ovat Italian kansalainen Paletta ja hänen työnantajansa, Saksassa toimiva Brennet -niminen yhtiö (jäljempänä Brennet) ja joka koskee sitä, että Brennet kieltäytyi jatkamasta palkan maksamista asianomaiselle henkilölle 27.7.1969 annetun *Lohnfortzahlungsgesetz*in (palkan maksamisen jatkamista koskeva saksalainen laki, BGBl. I, s. 946, jäljempänä LFZG) perusteella.

3 LFZG:n mukaan työnantajan on jatkettava palkan maksamista työkyvyttömyyden keston ajan, kuitenkin enintään kuuden viikon ajan, työntekijälle, joka palvelukseensa tulon jälkeen ei voi työkyvyttömyyden takia tehdä työtä, kun tämä kyvyttömyys ei johdu työntekijän syyksi luettavasta seikasta.

4 Asiakirjoista ilmenee, että Paletta samoin kuin hänen puolisonsa ja kaksi lastansa ilmoittautuivat sairaiksi, kun he olivat Brennetin heille ajalle 17.7.—12.8.1989 myöntämällä lomalla; Brennet kieltäytyi maksamasta heidän palkkaansa sairauden alkamista seuraavien kuuden ensimmäisen viikon aikana sillä perusteella, ettei se pitänyt itseään sitovina sellaisia ulkomailla tehtyjä lääketieteellisiä toteamuksia, joiden paikkansapitävyyden kiistämiseksi sillä oli vakavia perusteita.

5 Näissä olosuhteissa Arbeitsgericht Lörrach, jonka käsiteltäväksi riita oli saatettu, oli esittänyt yhteisöjen tuomioistuimelle asetuksen N:o 574/72 18 artiklan tulkintaan liittyviä useita ennakkoratkaisukysymyksiä.

6 Asiassa C-45/90, Paletta, 3.6.1992 antamassaan tuomiossa (Kok. 1992, s. I-3423) yhteisöjen tuomioistuin totesi, että asetuksen 18 artiklan 1—4 kohtaa on tulkittava niin, että asuin- tai oleskelupaikan laitoksen suorittamat, työkyvyttömyyden ilmenemistä ja kestoa koskevat lääketieteelliset toteamukset sitovat toimivaltaista laitosta tosiasiallisesti ja oikeudellisesti myös siinä tapauksessa, että työnantaja on sosiaaliturvalaitoksen asemesta toimivaltainen laitos, kun toimivaltainen laitos ei tutkituta valitsemallaan lääkärillä kyseistä henkilöä, minkä se saman artiklan 5 kohdan perusteella voi tehdä.

7 Tämä vastaus huomioon ottaen Arbeitsgericht on hyväksynyt Palettan ja hänen perheenjäsentensä vaatimuksen. Landesarbeitsgericht vahvisti muutoksenhaussa tämän päätöksen.

8 Brennet teki tämän jälkeen *Revision*-valituksen Bundesarbeitsgerichtiin, joka epäilee useita edellä mainitussa asiassa Paletta annetun tuomion ulottuvuutta koskevia seikkoja.

9 Kansallinen tuomioistuin kysyy ensinnäkin, voiko kantaja tehokkaasti vedota asetuksen N:o 1408/71 22 artiklan 1 kohdan a alakohtaan, jotta hänelle maksettaisiin palkka koko riidanalaiselta työkyvyttömyysjaksolta tai sen osalta. Itse asiassa tässä säännöksessä myönnetään oikeus rahaetuuksiin, joihin kuuluu LFZG:ssä tarkoitettu oikeus saada edelleenkin palkkaa, vain silloin kun työntekijän tilan perusteella tällaisten etuuksien "välitön myöntäminen on välttämätöntä". Saksan sovellettavan lainsäädännön, jonka mukaan palkka maksetaan vain jokaisen kuukauden lopussa, perusteella näyttää siltä, että riidanalaisten etuuksien välitön myöntäminen on mahdotonta.

10 Kansallinen tuomioistuin huomauttaa toiseksi, että todellisuudessa työkyvyttömyystodistukset eivät aina vastaa tosiasioita; näin on erityisesti silloin, kun todistusten laatimisessa tai saamisessa on ilmennyt väärinkäytöksiä. Tämän toteamuksen johdosta Bundesarbeitsgericht on kehittänyt oikeuskäytäntöä, jonka mukaan työnantaja voi väärinkäytöstapauksissa riitauttaa lääkärintodistuksen paikkansapitävyyden. Tätä varten työnantajan on vedottava seikkoihin, joiden perusteella voidaan vakavasti epäillä työkyvyttömyyden olemassaoloa ja jotka työnantajan on osoitettava toteen. Työntekijän tehtävänä on tällöin esittää lisätodisteita työkyvyttömyyden tosiasiallisuudesta.

11 Kansallisen tuomioistuimen mukaan yhteisöjen tuomioistuimen edellä mainitussa asiassa Paletta antaman tuomion perusteella ei kuitenkaan voida vastata riittävän selvästi siihen, voiko, ja missä määrin, kansallinen tuomioistuin ottaa asetuksen N:o 574/72 18 artiklaa soveltaessaan huomioon sen, että asianomainen henkilö on menetellyt väärin.

12 Tältä osin kansallinen tuomioistuin huomauttaa, että se seikka, että työnantajalla on mahdollisuus esittää todisteita tosiseikoista, joiden perusteella voidaan varmuudella tai riittävällä todennäköisyydellä päätellä, ettei työntekijä ole ollut

työkyvytön, ei ole yhteensopimaton kyseisten asetusten tavoitteiden kanssa. Tällaisen mahdollisuuden sulkeminen pois päinvastoin suosisi ulkomailla sairastuvaa palkansaajaa suhteessa sellaiseen palkansaajaan, jonka sairaus ilmenee Saksassa, mikä olisi oikeudellisesti kyseenalaista ottaen huomioon sen, että asetuksen N:o 1408/71 perustelukappaleiden mukaan kyseisen asetuksen tavoitteena on taata toisaalta kaikille jäsenvaltioiden kansalaisille yhdenvertainen kohtelu erilaisten kansallisten lainsäädäntöjen osalta ja toisaalta taata työntekijöille ja heidän oikeudenomistajilleen oikeus saada sosiaaliturvaetuuksia työ- ja asuinpaikasta riippumatta.

13 Bundesarbeitsgericht kysyy kolmanneksi, eikö asetuksen N:o 574/72 18 artiklassa rikota suhteellisuusperiaatetta, jos kyseistä artiklaa on tulkittava niin, ettei kansallisessa tuomioistuimessa voida sen perusteella esittää näyttöä väärinkäytöksestä. Kyseisen asetuksen 18 artiklassa tavoiteltu päämäärä ei itse asiassa edellytä, että työnantajalla ei saisi olla mitään mahdollisuuksia esittää näyttöä väärinkäytöksen olemassaolosta, eikä tällaisen väärinkäytöksen näyttämisellä toteen mitenkään vaaranneta työntekijöiden vapaata liikkuvuutta, vaan sillä voidaan estää hakijaa saamasta vilpillisellä menettelyllä aiheettomia etuuksia.

14 Nämä seikat huomioon ottaen Bundesarbeitsgericht on päättänyt lykätä asian käsittelyä ja esittää yhteisöjen tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

"1) Siltä osin kuin asetuksen (ETY) N:o 1408/71 22 artiklan 1 kohdan soveltamisen edellytyksenä on välittömien etuuksien välttämättömyys, onko kyseistä säännöstä tulkittava niin, ettei asetusta (ETY) N:o 1408/71 enää sovelleta työntekijän palkan maksamisen jatkamiseen silloin, kun asiaan sovellettavan saksalaisen lainsäädännön mukaan etuudet erääntyvät vasta tietyn ajan (kolmen viikon) kuluttua työkyvyttömyyden ilmenemisestä?

2) Merkitseekö yhteisöjen tuomioistuimen asiassa C-45/90 3.6.1992 antamassa tuomiossa tekemä tulkinta 21.3.1972 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 574/72 18 artiklan 1—4 kohdasta ja 5 artiklasta sitä, että työnantajaa on

kielletty esittämästä näyttöä väärinkäytöksen perustavien seikkojen olemassaolosta silloin, kun näistä seikoista voidaan varmuudella tai riittävän suurella todennäköisyydellä päätellä, ettei henkilö ollut työkyvytön?

3) Jos toiseen kysymykseen vastataan myöntävästi, onko 21.3.1972 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 574/72 18 artikla suhteellisuusperiaatteen (EY:n perustamissopimuksen 3 b artiklan kolmas alakohta) vastainen?"

Ensimmäinen ennakkoratkaisukysymys

15 Tällä kysymyksellä kansallinen tuomioistuin haluaa tietää, onko asetuksen N:o 1408/71 22 artiklan 1 kohdan a ja ii alakohtaa tulkittava niin, että ne koskevat sellaista kansallista lainsäädäntöä, jonka perusteella palkansaajalla on työkyvyttömyyden aikana oikeus saada edelleenkin palkkaa tietyn ajanjakson ajan, vaikka palkka erääntyy vasta tietyn ajan kuluttua työkyvyttömyyden ilmenemisestä.

16 Asetuksen N:o 1408/71 22 artiklan 1 kohdan mukaan työntekijä, joka täyttää toimivaltaisen valtion lainsäädännössä asetetut edellytykset oikeuden saamiseksi etuuksiin sairauden tai äitiyden perusteella ja:

"a) jonka tila tekee välttämättömäksi välittömät etuudet toisen jäsenvaltion alueella oleskelun aikana;

— —

on oikeus:

i) toimivaltaisen laitoksen puolesta annettaviin luontoisetuuksiin oleskelu- tai asuinpaikan laitoksesta, sen soveltaman lainsäädännön mukaisesti, ikään kuin hänet olisi vakuutettu siinä; sen kauden pituus, jonka aikana etuuksia annetaan, määrätään kuitenkin toimivaltaisen valtion lainsäädännön mukaisesti;

ii) rahaetuuksiin toimivaltaisesta laitoksesta sen soveltaman lainsäädännön mukaisesti. Kuitenkin toimivaltaisen laitoksen ja oleskelu- tai asuinpaikan laitoksen välisellä sopimuksella tällaiset etuudet voidaan antaa viimeksi mainitusta laitoksesta ensiksi mainitun puolesta toimivaltaisen laitoksen lainsäädännön mukaisesti."

17 Brennetin mukaan asetuksen N:o 574/72 18 artiklaan, jota sovelletaan työntekijän ollessa työkyvytön muussa kuin kyseisen asetuksen 24 artiklan perusteella toimivaltaisessa jäsenvaltiossa oleskellessaan, voidaan vedota vain, jos asetuksen N:o 1408/71 22 artiklan 1 kohdan a ja ii alakohdassa asetetut edellytykset täyttyvät. Jos kyseiset edellytykset eivät täyty, etuuksien myöntämisestä säädetään yksinomaan toimivaltaisen jäsenvaltion lainsäädännössä eli tässä tapauksessa Saksan lainsäädännössä.

18 Tältä osin Brennet huomauttaa, että ottaessaan 22 artiklan sanamuotoon ilmaisun "välttämättömästi välitön" yhteisön lainsäätäjä on halunnut rajoittaa kyseisessä artiklassa säädetyn järjestelmän soveltamisen kiireellisiin tapauksiin. Saksan lainsäädännön mukaan oikeutta saada edelleenkin palkkaa ei voida laillisesti vaatia työkyvyttömyyden ilmetessä, vaan vasta sinä päivänä, jolloin työsuhteesta syntyvää palkkaa voidaan laillisesti vaatia eli kunkin kuukauden viimeisenä päivänä. Tämän vuoksi Palettalla ei ollut välitöntä tarvetta saada rahaetuuksia, koska hän pystyi vaatimaan palkkaansa vasta 31.8.1989 eli 24 päivää työkyvyttömyyden alkamisen jälkeen.

19 Tätä asetuksen N:o 1408/71 22 artiklan 1 kohdan a ja ii alakohdan tällaista tulkintaa ei voida hyväksyä.

20 Kuten komissio on perustellusti huomauttanut, säännöksessä edellytetään välittömän etuuden lääketieteellisen välttämättömyyden toteamista, kun tässä säännöksessä edellytetään, että työntekijän tila "tekee välttämättömäksi välittömät etuudet". Vaikka tämä edellytys kiistatta koskee välttämättömästi välittömiä "luontoisetuuksia", se merkitsee myös, että tällaisessa hätätapauksessa asianomaisella henkilöllä voi olla oikeus myös vastaaviin "rahaetuuksiin", jotka pääasiallisesti on tarkoitettu korvaamaan sairaalle työntekijälle aiheutunut palkan menetys, kuten yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännöstä ilmenee (asia 61/65, Vaassen-Göbbels, tuomio 30.6.1966, Kok. 1966, s. 377), ja tämän vuoksi niiden tarkoituksena on varmistaa työntekijän toimeentulo, joka muuten voisi vaarantua.

21 Brennetin puolustamasta väitteestä seuraisi muuten, että ainoastaan työntekijät, jotka sairastuvat lähellä palkan erääntymispäivää, voisivat hyötyä 22 artiklassa säädetystä järjestelmästä. Sairaan henkilön tarpeet huomiotta jättävä tulkinta osoittautuu yhteensopimattomaksi kyseisellä säännöksellä tavoitellun päämäärän kanssa.

22 Niinpä ensimmäiseen kysymykseen on vastattava, että asetuksen N:o 1408/71 22 artiklan 1 kohdan a ja ii alakohtaa on tulkittava niin, että ne koskevat sellaista kansallista lainsäädäntöä, jonka mukaan palkansaajalla on työkyvyttömyyden aikana oikeus saada edelleenkin palkkansa tietyn ajanjakson ajan, vaikka palkka erääntyy vasta tietyn ajan kuluttua työkyvyttömyyden ilmenemisestä.

Toinen ennakkoratkaisukysymys

23 Edellä mainitussa asiassa Paletta antamassaan tuomiossa yhteisöjen tuomioistuin rajoittui tulkitsemaan asetuksen N:o 574/72 18 artiklan 1—4 kohtaa tarkastelematta erityisemmin tilannetta, jossa tätä säännöstä käytetään väärin tai vilpillisesti.

24 Siltä osin kuin on kyse siitä, voiko kansallinen tuomioistuin kyseenalaistaa asetuksen N:o 574/72 18 artiklan mukaisesti tehdyt, työkyvyttömyyteen liittyvät toteamukset siinä tapauksessa, että asianomainen henkilö on menetellyt väärin, on muistettava, että yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan asianomaiset eivät saa käyttää yhteisön oikeutta väärin tai vedota siihen vilpillisesti (ks. erityisesti palvelujen tarjoamisen vapauden osalta asia 33/74, Van Binsbergen, tuomio 3.12.1974, Kok. 1974, s. 1299, 13 kohta ja asia C-23/93, TV10, tuomio 5.10.1994, Kok. 1994, s. I-4795, 21 kohta; tavaroiden vapaan liikkuvuuden osalta asia 229/83, Leclerc ym., tuomio 10.1.1985, Kok. 1985, s. 1, 27 kohta; työntekijöiden vapaan liikkuvuuden osalta asia 39/86, Lair, tuomio 21.6.1988, Kok. 1988, s. 3161, 43 kohta ja yhteisen maatalouspolitiikan osalta asia C-8/92, General Milk Products, tuomio 3.3.1993, Kok. 1993, s. I-779, 21 kohta).

25 Vaikka kansalliset tuomioistuimet näin ollen voivat objektiivisten seikkojen perusteella ottaa huomioon sen, että asianomainen henkilö on menetellyt väärin tai vilpillisesti, jättääkseen tarvittaessa soveltamatta häneen yhteisön oikeuden niitä säännöksiä, joihin asiassa on vedottu, kansallisten tuomioistuinten on tällaista menettelyä arvioidessaan kuitenkin otettava huomioon kyseisillä säännöksillä tavoitellut päämäärät.

26 Se, että kansallinen tuomioistuin soveltaa edellä mainittua oikeuskäytäntöä, jonka mukaan työntekijän on esitettävä lisänäyttöä lääkärintodistuksessa todetun työkyvyttömyyden tosiasiallisuuden tueksi silloin, kun työnantaja vetoaa seikkoihin, joiden perusteella voidaan vakavasti epäillä väitetyn työkyvyttömyyden paikkansapitävyyttä, ja kun työnantaja osoittaa nämä seikat toteen, ei ole yhteensopivaa asetuksen N:o 574/72 18 artiklassa tavoiteltujen päämäärien kanssa. Tällaisen oikeuskäytännön soveltaminen merkitsisi näyttövaikeuksia työntekijälle, jonka työkyvyttömyys on ilmennyt muussa kuin toimivaltaisessa jäsenvaltiossa; yhteisön lainsäädännöllä pyritään poistamaan juuri näitä vaikeuksia.

27 Tämän säännöksen vastaista ei sen sijaan ole se, että työnantaja voi esittää näyttöä, jonka perusteella kansallinen tuomioistuin voi tarvittaessa todeta sellaisen väärinkäytöksen tai vilpillisen menettelyn olemassaolon, joka aiheutuu siitä seikasta, että työntekijä ei ole ollut sairas, vaikka hän vetoaa asetuksen N:o 574/72 18 artiklan mukaisesti todettuun työkyvyttömyyteen.

28 Näin ollen toiseen kysymykseen on vastattava, että yhteisöjen tuomioistuimen edellä mainitussa asiassa Paletta antamassa tuomiossa tekemä tulkinta asetuksen N:o 574/72 18 artiklan 1—5 kohdasta ei merkitse sitä, että työnantajaa on kielletty esittämästä näyttöä, jonka perusteella kansallinen tuomioistuin voi tarvittaessa todeta sellaisen väärinkäytöksen tai vilpillisen menettelyn olemassaolon, joka aiheutuu siitä seikasta, että työntekijä ei ole ollut sairas, vaikka hän vetoaa asetuksen N:o 574/72 18 artiklan mukaisesti todettuun työkyvyttömyyteen.

29 Toiseen kysymykseen annettu vastaus huomioon ottaen kolmanteen kysymykseen ei ole syytä vastata.

Oikeudenkäyntikulut

30 Yhteisöjen tuomioistuimelle huomautuksensa esittäneille Saksan hallitukselle ja Euroopan yhteisöjen komissiolle aiheutuneita oikeudenkäyntikuluja ei voida määrätä korvattaviksi. Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely yhteisöjen tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN

on ratkaissut Bundesarbeitsgerichtin 27.4.1994 tekemällä päätöksellä esittämät kysymykset seuraavasti:

1) Sosiaaliturvajärjestelmien soveltamisesta yhteisön alueella liikkuviin palkattuihin työntekijöihin ja heidän perheenjäseniinsä 14 päivänä kesäkuuta

1971 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1408/71, sellaisena kuin se on muutettuna 2 päivänä kesäkuuta 1983 annetulla neuvoston asetuksella (ETY) N:o 2001/83, 22 artiklan 1 kohdan a ja ii alakohtaa on tulkittava niin, että ne koskevat sellaista kansallista lainsäädäntöä, jonka mukaan palkansaajalla on työkyvyttömyyden aikana oikeus saada edelleenkin palkkansa tietyn ajanjakson ajan, vaikka palkka erääntyy maksettavaksi vasta tietyn ajan kuluttua työkyvyttömyyden ilmenemisestä.

2) Yhteisöjen tuomioistuimen asiassa C-45/90 (Paletta, Kok. 1990, s. I-3423) 3.6.1992 antamassa tuomiossa tekemä tulkinta asetuksen (ETY) N:o 1408/71 täytäntöönpanomenettelystä 21 päivänä maaliskuuta 1972 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 574/72 18 artiklan 1—5 kohdasta ei merkitse sitä, että työnantajaa on kielletty esittämästä näyttöä, jonka perusteella kansallinen tuomioistuin voi tarvittaessa todeta sellaisen väärinkäytöksen tai vilpillisen menettelyn olemassaolon, joka aiheutuu siitä seikasta, että työntekijä ei ole ollut sairas, vaikka hän vetoaa asetuksen N:o 574/72 18 artiklan mukaisesti todettuun työkyvyttömyyteen.

Rodríguez Iglesias Kakouris Puissochet Hirsch

Mancini Schockweiler Moitinho de Almeida

Kapteyn Murray Jann

Ragnemalm Sevón Wathelet

Julistettiin Luxemburgissa 2 päivänä toukokuuta 1996.

R. Grass G. C. Rodríguez Iglesias

kirjaaja presidentti